

Aktionæren skal fra sin Skatteindtægt kunne fradrage 4 pCt. af det Kapitalbeløb, som han har indstaaende i Aktieselskabet. Der vil derved ganske vist opnaas, at en ikke ringe Del af saadanne Aktionærer ikke ville bringe denne Regel i Anvendelse; en stor Del vil ikke tage Hensyn dertil, og altsaa vil Fradraget ikke blive saa stort, som naar det udtrykkelig ved Lov var bestemt, at et saadant Beløb ikke maatte beskattes. Jeg antager, at den ærede Minister nok har haft det i Tanker, at faktisk vil Rækkeligheden af denne Bestemmelse blive en hel Del mindre, end man tidligere havde tænkt; ikke desto mindre har det sine praktiske Vanskeligheder, og særlig er det klart nok, at der derigennem kan opstaa Skatteindtægter, som blive skattefri. Det er der allerede nu; Aktieindtægter ere paa en Maade skattefri, i alt Fald for Aktieselskaber; men her igen vil de Beløbene kunne blive skattefri, naar Aktieselskabet ikke giver 4 pCt. Udbytte, sæt at det kun giver 2 pCt. Udbytte, og den enkelte Aktionær har, da hans Kapital bliver beskattet gennem Aktieselskabet, Lov til at fradrage 4 pCt. af sin Indtægt. Derved bliver der altsaa 2 pCt., som han bliver fri for (Sudenrigsministeren). Ja, men der staaer, at det saaledes oppebaarne Udbytte). Det bliver det samme (Afbrydelse af Sundenrigsministeren). Det er et uklart Udtryk. Jeg har ikke kunnet se anderledes, end at det Tilfælde maa kunne indtræde. Ikke desto mindre, der maa jo kunne forhandles om, under hvilken Form dette Spørgsmaal bedst kan afgøres. Jeg har ikke næret nogen Betænkelse paa dette Punkt, man kan jo sige, at man derved bringer en dobbelt Beskatning i Anvendelse; men hvad der er dobbelt Beskatning eller ikke, derom kan der disputeres til Domsdag. De samme Indtægter, som gaa fra Haand til Haand, beskattes paa hver Haand, hvor de findes. Om man betragter Aktieselskaber som den ene Haand ved Siden af min Haand, og der flyttes fra den ene Haand til den anden, da gælde de samme Regler som mellem Mand og Mand. Det kan kaldes dobbelt Beskatning, og for saa vidt det kunde undgaaes, var det ikke af Vejen. Jeg har ikke næret nogen Betænkelse ved at gaa den Vej. Under alle Omstændigheder vil dette ny Skatteobjekt, disse Aktieselskaber, jo bringe ganske betydelige ny Værdier frem som Genstand for Beskatning, og særlig i Kjøbenhavn vil det komme til at spille en betydelig Rolle. — Jeg skal springe over enkelte Smaating, som ikke spille nogen væsentlig Rolle, de kunne jo affattes paa forskellige Maade i Enkel-

hederne. Der er imidlertid et Punkt, som jeg vil henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, og det er det, at der ikke her findes nogen Bestemmelse om Forandring af Skatteaaret, idet jeg vilde anse det for overordentlig heldigt at undgaa en Forandring af Skatteaaret og Kommunernes Finansaar; men det staaer rigtignok for mig, at det næsten vilde være uundgaaeligt. Naar der skal gælde delvis fælles Skatteregler for samtlige Kommuner, saa vil det støde paa store Vanskeligheder, naar man ikke har samme Skatteaar i alle Kommuner. Det er bekendt nok, at for Kjøbenhavns Kommune er Finansaaret Skatteaar, medens det overalt paa Landet er Kalenderaaret. Af statistiske Hensyn vilde det være rigtigst, om Finansaaret var Skatteaar for hele Landet, og af den Grund havde jeg tilladt mig at foreslaa, at Finansaaret blev Skatteaar for alle Landets Kommuner. Jeg skal imidlertid meget villig indrømme, at der fra Landkommunernes Side kan gøres den meget væsentlige Indvending, at de paa Landet have god Tid til at hysle med kommunale Regnskaber i Januar og Februar i Vintertiden, men hverken i Marts eller April, de ville have ondt ved at afse Tid til at bringe Regnskaberne i Orden, og derfor var det ønskeligt, om det lod sig gøre at beholde Kalenderaaret for Landkommunernes og Kjøbstædernes Vedkommende; men jeg er klar paa, at det vil støde paa store praktiske Vanskeligheder. — Endelig maa jeg maasse tage Ordet for en Bestemmelse, som en Del af Udvalget i Fjor anbefalede at føje til, idet der nemlig var foreslaaet en ny Paragraf til Lovforslaget den Gang, som gik ud paa at overlade det til Sogneraadene for Landets Vedkommende at bestemme Forholdstallet mellem Ligning paa Formue og Værlighed paa den ene Side og Hartkornsskatter paa den anden Side, dog saaledes begrænset, at Sogneraadet ikke uden Amtsraadets Samtykke kunde gaa højere end Halvdelen og altsaa lægge Halvdelen paa Formue og Værlighed. Det spiller en ikke ringe Rolle for Landets Vedkommende at komme ind derpaa. Ved Siden af, at man altsaa lader det gamle Spørgsmaal hvile, det gamle Spørgsmaal om Hartkornsskattens Fastsættelse, som de ville erindre var foreslaaet her for nogle Aar siden, vilde der utvivlsomt være Føje til, alt som Næringslivet udvikler sig i andre Retninger end for Landbrugets Vedkommende, at give Udgang til en noget højere Beskatning uden for Hartkornet, end der tidligere har været. Der er noget Modstand fra Amtsrådernes Side med Hensyn til at forandre Forholdstallet der; men jeg ser ikke rettere, end at naar